

Meredith Wohlgemuth &
Jinhee Park
—*Del Romanticisme a la
Segona Escola de Viena*

Petit Palau Cambra

Dijous, 20 de març de 2025 – 19.30 h

Petit Palau

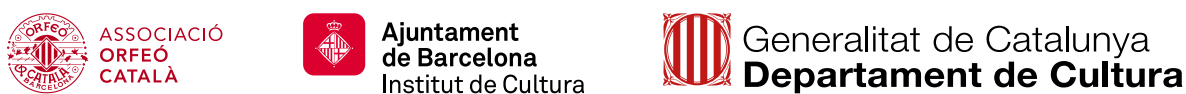
En co-producció amb:

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

Membre de:

Programa

Meredith Wohlgemuth, soprano
Jinhee Park, piano

Hugo Wolf (1860-1903)
De Goethe-Lieder, HWW 120

Mignon I: Heiss mich nicht reden
Mignon II: Nur wer die Sehnsucht kennt
Mignon III: So lasst mich scheinen
Mignon: Kennst du das Land

Anton Webern (1883-1945)
Drei Lieder nach Gedichten von Hildegard Jone,
op. 25

Wie bin ich froh!
Des Herzens Purpurovogel
Sterne, Ihr silbernen Bienen

Alban Berg (1885-1935)
Sieben frühe Lieder

Nacht
Schilflied
Die Nachtigall
Traumgekrönt
Im Zimmer
Liebesode
Sommertage

Robert Schumann (1810-1856)

De Myrthen, op. 25

Widmung

Lied der Suleika

Arnold Schönberg (1874-1951)

De Vier Lieder, op. 2

Erhebung

Franz Schubert (1797-1828)

Gretchen am Spinnrade, D. 118

Hugo Wolf

De Mörrike-Lieder, H. 119

Verborgeneheit

Arnold Schönberg

De Vier Lieder, op. 2

Erwartung

Franz Schubert

Die Liebe hat gelogen, D. 751

Robert Schumann

De Kerner-Lieder, op. 35

Wer machte dich so krank?

Franz Schubert

Nacht und Träume, D. 827

Aquest concert té una durada de 60 minuts, sense pausa.

La durada del concert és aproximada.

Concert enregistrat per Catalunya Música

#Lied #jovestalents

Avançament de
temporada 2025–2026

Palau
de la Música
Catalana

—Palau Òpera

15.10.25

Il Mitridate Eupatore
de Scarlatti

25.11.25

Orfeo ed Euridice
de Gluck

09.11.25

Alcina de Händel

15.02.26

Giulio Cesare de Händel

—Palau Grans Veus

13.11.25

Benjamin Appl
& James Bailleau

21.04.26

Sondra Radvanovsky
& Anthony Manoli

10.03.26

Julia Lezhneva
& Il Giardino Armonico

11.05.26

Xavier Sabata
& Le Concert de l'Hostel Dieu

13.04.26

Piotr Beczala
& Sarah Tysman

01.06.26

Julia Kleiter
& Julius Drake

Abonaments ja disponibles.

Abonaments a la carta, a partir de 4 concerts,
a partir del 19 de maig.

Entrades individuals a la venda a partir del 26 de maig.

Poema

Sarbatana amor

Càntut a tu,
quan vinc dels segles
i em faig carreu
de la pregària,
lliri ignorat, sol furtiu,
bes nascut de l'alimària.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Ha tornat
la flama trobadora,
aquí, de cop,
perquè el temps
és un cercle de seda
que marca el pas del sol
i l'acull de genolls,
per abeurar-s'hi.

Càntut a la vida i dic
l'espurna de la cançoneta,
quan balla el rodamon
de flauta i violí.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Càntut a tu i et duc arreu.
I les esquelles diuen
la cançó que escampa
el goig diví de fer-se nom.
I així, de cop,
tot se'n va i tot retorna
pel tímid corriol
que mena a tu.

Sona flabiol!
Corre, dansa,
vine a la vora!

Meravellada
canta la fada,
l' enamorada
del fetiller.

Lluís Calvo

Del llibre *Centaures i rossinyols*.

La Pobla de Farnals: Edicions del Buc, 2023.

Palau de la Música Catalana

Mirades del Palau

Redescobreix la joia modernista de
Domènech i Montaner

Compra la teva visita a:
palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Comentari

Modernitats i radicalitats

Hugo Wolf, que obre el programa, és una mena de frontissa entre el que avui considerem el lied essencial –Franz Schubert, Robert Schumann i Wolf, en una línia que tanca ell mateix– i el lied del període que anomenem Viena 1900, que recull la seva manera d’entendre el gènere. Les peces de Wolf que escoltarem, les quatre cançons de Mignon (amb poemes de Goethe també musicats per Schubert i Schumann), introdueixen els temes presents al llarg de tot el programa: amors secrets, nostàlgia i mort, en el seu vessant més espiritual.

El breu cicle d’Anton Webern *Drei Lieder nach Gedichten von Hildegard Jone*, el seu únic dodecafònic per a veu i piano, presenta una celebració de la vida que dona pas a la mort i a la joia de la vida eterna (no descartem que tot plegat sigui, en realitat, una celebració de l’amor). Són tres cançons, doncs, de caràcter molt diferent, amb molts canvis i contrastos dins de cadascuna.

El tercer cicle del vespre arriba amb Alban Berg, els *Sieben frühe Lieder*. Entre el 1905 i el 1908, que és l’època en què estudiava amb Arnold Schönberg i també l’època en què va conèixer qui seria la seva dona, Helene Nahowski, Berg va compondre un nombre indeterminat de cançons que no va editar. El 1917 va seleccionar-ne deu i va fer-ne una còpia acurada per regalar-la a Helene, i d’aquestes va publicar-ne set el 1928, en doble versió: veu i piano i veu i orquestra. Escoltarem, per tant, un seguit de cançons amoroses i sensuals, de les quals cal destacar la tercera, la ben coneguda “Die Nachtigall”.

A partir d'aquí, el programa deixa els cicles i entrellaça *lieder* de Schumann, Schönberg, Wolf i Schubert, que insisteixen en els temes esmentats abans. Des de l'exaltació amorosa de "Widmung", "Lied der Suleika", "Erhebung" o *Gretchen am Spinnrade*, passant per les esperances íntimes de "Verborgenheit" o "Erwartung", fins a arribar a la desesperança i la mort amb *Die Liebe hat gelogen*, "Wer machte dich so krank?" i *Nacht und Träume*. És una proposta suggeridora, que ens porta, inevitablement, per camins molt diferents. Els *lieder* d'aquest "cicle ocasional", però, flueixen equilibradament, sense més ensurts que els que puguem compartir amb la veu poètica.

Aquest breu recorregut per més de vuitanta anys de cançons, més de cent si hi incloem la primera part del programa, ens recorda, a més, que la modernitat i la radicalitat no són exclusives de cap època.

Sílvia Pujalte, divulgadora musical especialitzada en lied

Palau de la
Música Catalana

Òpera i Grans Veus

Serena Sáenz & Vespres
d'Arnadí / Philippe Jaroussky &
Jérôme Ducros / Diana Damrau,
Jonas Kaufmann & Helmut
Deutsch / *Il Giustino* de Vivaldi
amb l'Accademia Bizantina &
Ottavio Dantone / *El cant de cigne*
de Schubert amb Andrè Schuen
& Daniel Heide / *Tamerlano*
de Händel amb la Freiburger
Barockorchester & René Jacobs

Abona't a 4 concerts i gaudeix del 10% de descompte.
Més informació a palaumusica.cat/alacarta

Biografies

Meredith Wohlgemuth, soprano

És una soprano americana establerta a Hannover. El 2022 va rebre el primer premi i el premi de cançó francesa al Concurs Internacional Musical de Mont-real, i el 2023 va guanyar el primer premi al Concurs Internacional Schubert de Dortmund, també amb la pianista Jinhee Park. La temporada 2022-23 va fer el seu debut operístic a Europa a la Staatsoper de Hannover debutant en els papers de Giulietta (*I Capuleti e i Montecchi*), Adina (*L'elisir d'amore*), Gretel (*Hänsel und Gretel*), Euridice (*Orfeo*), Cordelia (*Lear*) i Blumenmädchen (*Parsifal*). També va interpretar diversos recitals de lied a Dortmund i Colònia amb els pianistes Jinhee Park i Eric Schneider. Meredith Wohlgemuth va créixer cantant i actuant en musicals des dels set anys. Va rebre el títol de Màster en Cant per la Juilliard School el 2020.

Jinhee Park, piano

És una artista versàtil i apassionada per la música, amb una àmplia experiència tant en repertori vocal com instrumental. Com a pianista acompanyant, i formant duo amb la soprano Meredith Wohlgemuth, obtingué el reconeixement internacional en guanyar el Concurs Internacional Musical de Mont-real el 2022 i el primer premi del Concurs Internacional Schubert de Dortmund el 2023. També va rebre el premi com a millor pianista d'ambdues competicions. Es va llicenciar a la Universitat Nacional de Seül; tot seguit va fer un màster a la Juilliard School i posteriorment va assolir l'Artist Diploma a la Manhattan School of Music. Actualment fa el doctorat en arts musicals a la Juilliard School becada per la Starr Foundation. La tardor del 2024 es va unir a la Manhattan School of Music com a membre de la Facultat de Cant, centrada en el repertori de cançó.

Textos

Hugo Wolf (1860-1903)

De Goethe-Lieder, HWW 120

Textos de Johann Wolfgang Goethe (1749-1832)

Heiss mich nicht reden

Heiss mich nicht reden, heiss
mich schweigen,
Denn mein Geheimnis ist mir
Pflicht;
Ich möchte dir mein ganzes
Innre zeigen,
Allein das Schicksal will es
nicht.

Zur rechten Zeit vertreibt der
Sonne Lauf
Die finstre Nacht, und sie
muss sich erhellen;
Der harte Fels schliesst seinen
Busen auf,
Missgönnt der Erde nicht die
tiefverborgnen Quellen.

Ein jeder sucht im Arm des
Freundes Ruh,
Dort kann die Brust in Klagen
sich ergiessen;
Allein ein Schwur drückt mir
die Lippen zu,
Und nur ein Gott vermag sie
aufzuschliessen.

**Nur wer die Sehnsucht
kennt**

No em facis parlar

*No em facis parlar, fes-me
callar,
car el secret és el meu deure.
Et voldria mostrar tots els meus
pensaments,
però el meu destí no ho permet.*

*En el moment oportú el curs del
sol
expulsa l'obscura nit, que s'ha
d'il·luminar;
la dura roca obre les seves
entranyes
i no escatima a la terra les
ocultes fonts.*

*Cadascú busca repòs en els
braços de l'amic,
on el cor pugui desfogar les seves
queixes,
però un jurament em tanca els
llavis,
i només un déu els podria obrir.*

***Només el qui coneix
l'enyorança***

Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!
Allein und abgetrennt
Von aller Freude,
Seh' ich an's Firmament
Nach jener Seite.
Ach! der mich liebt und kennt
Ist in der Weite.
Es schwindelt mir, es brennt
Mein Eingeweide.
Nur wer die Sehnsucht kennt
Weiss, was ich leide!

So lasst mich scheinen

So lasst mich scheinen, bis ich
werde,
Zieht mir das weisse Kleid
nicht aus!
Ich eile von der schönen Erde
Hinab in jenes dunkle Haus.

Dort ruh' ich eine kleine
Stille,
Dann öffnet sich der frische
Blick;
Ich lasse dann die reine Hülle,
Den Gürtel und den Kranz
zurück.

Und jene himmlischen
Gestalten
Sie fragen nicht nach Mann
und Weib,
Und keine Kleider, keine
Falten
Umgeben den verklärten Leib.

*Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!
Sola i separada
de tota alegria,
miro el firmament
cap aquell costat.
Ai!, el que m'estima i em coneix
està molt lluny.
Em marejo, se'm cremen
les entranyes.
Només el qui coneix l'enyorança
sap el que sofreixo!*

Deixeu-me lluir

*Deixeu-me lluir, mentre visqui;
no em traieu el vestit blanc!
M'apresso a deixar la bella terra
cap a aquella sòrdida morada
fosca.*

*Descansaré allà en curta pau,
després s'obrirà la fresca mirada
i deixaré llavors darrere meu
els simples embolcalls, la cinta i
la corona.*

*I aquelles figures celestials
no pregunten si ets home o dona,
i cap vestit, ni cap arruga
cobriran el cos transfigurat.*

Vaig viure certament sense
penes ni molèsties,
però vaig sentir un profund
dolor.
L'aflicció em va envellir massa
aviat...
Feu-me jove per sempre més!

*Zwar lebt'ich ohne Sorg' und
Mühe,
Doch fühlt'ich tiefen Schmerz
genung.
Vor Kummer altert'ich zu
frühe;
Macht mich auf ewig wieder
jung!*

Kennst du das Land

Kennst du das Land, wo die
Zitronen blühen,
Im dunkeln Laub die Gold-
Orangen glühen,
Ein sanfter Wind vom blauen
Himmel weht,
Die Myrte still und hoch der
Lorbeer steht?
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein
Geliebter, ziehn.

Coneixes el país

*¿Coneixes el país on floreixen els
llimoners,
on brillen les taronges daurades
entre obscurs
brancatges,
una dolça brisa bufa al cel blau,
les murtres estan callades i
creixen els llorers?
El coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
voldria, estimat, anar amb tu!*

Kennst du das Haus? Auf
Säulen ruht sein Dach.
Es glänzt der Saal, es
schimmert das Gemach,
Und Marmorbilder stehn und
seh'n mich an:
Was hat man dir, du armes
Kind, getan?
Kennst du es wohl?
Dahin! Dahin
Möcht' ich mit dir, o mein
Beschützer, ziehn.

*Coneixes la casa? Sobre les
columnes reposa la teulada,
resplendeix la sala i brilla la
cambra,
i hi ha estàtues de marbre que
em pregunten:
què t'hem fet, pobra criatura?
La coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
voldria, protector meu, anar
amb tu!*

Kennst du den Berg und
seinen Wolkensteg?
Das Maultier sucht im Nebel
seinen Weg;
In Höhlen wohnt der Drachen
alte Brut;
Es stürzt der Fels und über
ihn die Flut!
Kennst du ihn wohl?
Dahin! Dahin
Geht unser Weg! O Vater, laß
uns ziehn!

*Coneixes la muntanya i el seu
boirós camí?
La mula el busca entre la boira;
en les cavernes, hi viu l'antiga
nissaga dels dragons,
les roques es precipiten sobre el
riu. La coneixes bé?
Cap allà! Cap allà
ens porta aquest camí! Pare,
deixa'ns-hi anar!*

Anton Webern (1883-1945)

Drei Lieder nach Gedichten von Hildegard Jone

— Tres cançons sobre poemes de Hildegard Jone

Textos de Hildegard Jone (1891-1963)

Wie bin ich froh!

Wie bin ich froh!
noch einmal wird mir alles
grün und leuchtet so!
noch überblühn die Blumen
mir die Welt!
noch einmal bin ich ganz ins
Werden hingestellt
und bin auf Erden.

Que content estic!

*Que content estic!
Una vegada encara, tot és verd
per a mi i així ho veig!
Una vegada encara, les flors del
món floreixen per a mi!
Una vegada encara, estic del tot
envoltat per l'esdevenir
i soc a la terra.*

Des Herzens Purpurovogel

Des Herzens Purpurovogel
fliegt durch die Nacht.
Der Augen Falter, die im
Hellen gaukeln,
sind ihm voraus, wenn sie im
Tage schaukeln.
Und doch ist er's, der sie ans
Ziel gebracht.

L'ocell porpra del cor

*L'ocell porpra del cor vola
durant la nit.
Les papallones dels ulls, que
voletegen en la claror,
el precedeixen, quan es gronxen
en el dia.
I amb tot, és ell qui les porta a la
seva meta.*

Sie ruhen oft, die bald sich neu
erheben zu neuem Flug.
Doch rastet endlich er am Ast
des Todes,
müd' und flügelschwer,
dann müssen sie zum letzten
Blick verbeben.

*Reposen sovint, però aviat
s'aixequen de nou per a un nou
vol.*

*Però quan ell reposa finalment
en una branca de la mort,
cansat i amb ales pesants,
elles han de morir amb la
darrera mirada.*

Sterne, Ihr silbernen Bienen

Sterne, Ihr silbernen Bienen
der Nacht um die Blume der
Liebe!

Wahrlich der Honig aus ihr
hängt schimmernd an Euch.
Lasset ihn tropfen ins Herz,
in die goldene Wabe,
füllet sie an bis zum Rand.
Ach schon tropfet sie über,
selig und bis ans Ende mit
ewiger Süße durchtränkt.

Estrelles, abelles platejades

*Estrelles, abelles platejades
de la nit en les flors de l'amor!
Veritablement la vostra mel
penja brillant de vosaltres.
Deixeu que caigui en el cor,
en la bresca celestial,
ompliu-la del tot.
Ai, ja sobrepassa,
beveu benaurades i fins al final
en dolcesa eterna.*

Alban Berg (1885-1935)

Sieben frühe Lieder — Set primeres cançons

Nacht

Carl Hauptmann (1858-1921)

Dämmern Wolken über Nacht
und Thal,
Nebel schweben. Wasser
rauschen sacht.
Nun entschleiert sich's mit
einem Mal:
O gieb acht! gieb acht!

Nit

*Els núvols vespregen sobre la nit
i la vall,
la boira sura, els rierols
xiuxiuegen suaument.
Ara de sobte s'aclareix:
oh, compte, compte!*

Weites Wunderland ist
aufgethan,
Silbern ragen Berge traumhaft
gross,
Stille Pfade silberlicht thalan
Aus verborg'nem Schoss.

*Apareix un ampli país de
meravelles,
argentines s'aixequen les
muntanyes, com en un somni,
viaranyes silenciosos il·luminats
de plata
venen de sines amagades;*

Und die hehre Welt so
traumhaft rein.
Stummer Buchenbaum am
Wege steht
Schattenschwarz -- ein Hauch
vom fernen Hain
Einsam leise weht.

*i el món excels és un pur somni.
Un faig callat dona negra ombra
al camí,
oneja lleuger un hàlit solitari
de camps llunyans.*

Und aus tiefen Grundes
Düsterheit
Blinken Lichter auf in
stummer Nacht.
Trinke Seele! trinke
Einsamkeit!
O gieb acht! gieb acht!

*I des de la profunda tenebra del
fons
s'encenen llums en la nit
silenciosa.
Beu, ànima! Beu solitud!
Oh, compte, compte!*

Schilflied

Nikolaus Lenau (1802-1850)

Auf geheimem Waldespfade
Schleich' ich gern im
Abendschein
An das öde Schilfgestade,
Mädchen, und gedenke dein!

Cançó del canyís

*Per l'amagat camí del bosc
m'agrada esquitllar-me al vespre
fins al canyís de l'erma riba,
noia, i pensar en tu!*

Wenn sich dann der Busch
verdüstert,
Rauscht das Rohr
geheimnisvoll,
Und es klaget und es flüstert,
Daß ich weinen, weinen soll.

*Quan llavors el bosquet
s'enfosqueix,
les canyes mormolen
secretament,
i es planyen i xiuxiuegen
que haig de plorar, i plorar.*

Und ich mein', ich höre wehen
Leise deiner Stimme Klang,
Und im Weiher untergehen
Deinen lieblichen Gesang.

*I em penso que sento surar
suaument el so de la teva veu,
i perdre's en l'estany
la teva dolça cançó.*

Die Nachtigall

Theodor Storm (1817-1888)

Das macht, es hat die
Nachtigall
Die ganze Nacht gesungen;
Da sind von ihrem s...ßen
Schall,
Da sind in Hall und Widerhall
Die Rosen aufgesprungen.

Sie war doch sonst ein wildes
Blut,
Nun geht sie tief in Sinnen,
Trägt in der Hand den
Sommerhut
Und duldet still der Sonne
Glut
Und Weiß nich, was beginnen.

Traumgekrönt

Rainer Maria Rilke (1875-1926)

Das war der Tag der Weißen
Chysanthemem,
Mir bangte fast vor seiner
Pracht...
Und dann, dann kamst du mir
die Seele nehmen
Tief in der nacht.
Mir was so bang, und du
kamst lieb und leise,
Ich hatte grad im Traum an
dich gedacht.
Du kamst, und leis' wie eine
Märchenweise
Erklang die Nacht.

Im Zimmer

Johannes Schlaf (1862-1941)

El rossinyol

*Ha passat perquè el rossinyol
ha cantat tota la nit;
amb el seu cant tan dolç,
que l'eco retornava,
s'han obert les roses.*

*Però ella era de sang fogosa,
i ara camina molt cavil·losa,
amb el capell estival a la mà,
i suporta tranquil·la l'ardor del
sol
sense saber què fer.*

Coronada pel somni

*Era el dia dels crisantems
blancs,
la seva esplendor
m'inquietava...
i llavors, llavors vingueres a
prendre'm l'ànima
en la profunditat de la nit.
Estava angoixat, i vingueres
tendra i suau;
jo havia somniat en tu,
i arribares, i suau com una
melodia quimèrica
ressonà la nit.*

A la cambra

Herbstsonnenschein.
Der liebe Abend blickt so still
herein.
Ein Feuerlein rot
Knistert im Ofenloch und
loht.
So, mein Kopf auf deinen
Knien,
So ist mir gut.
Wenn mein Auge so in
deinem ruht,
Wie leise die Minuten ziehn!

Liebesode

Otto Erich Hartleben (1864-1905)

Im Arm der Liebe schliefen
wir selig ein,
Am offenen Fenster lauschte
der Sommerwind,
Und unsrer Atemzüge
Frieden
Trug er hinaus in die helle
Mondnacht.

Und aus dem Garten tastete
zagend sich
Ein Rosenduft an unserer
Liebe Bett
Und gab uns wundervolle
Träume,
Träume des Rausches -so
reich an Sehnsucht!

Sommertage

Paul Hohenberg (1885-1956)

*Resplendor del sol tardorenc.
El vespre amable i tranquil ens
contempla.
Una petita flama vermella
crepita en la llar i flameja.
Així, amb el meu cap sobre els
teus genolls,
estic bé,
i quan els meus ulls descansen
en els teus,
els minuts passen dolçament.*

Oda amorosa

*Dormiem benaurats en braços de
l'amor,
per la finestra oberta
mormolava el vent d'estiu,
i s'emportà la pau del nostre alè
en la nit
il·luminada per la lluna.*

*I des del jardí arribà vacil·lant
al nostre llit
perfum de roses.
I ens donà somnis meravellosos,
somnia d'embriaguesa, plens
d'enyorança.*

Dies d'estiu

Nun ziehen Tage über die
Welt,
Gesandt aus blauer Ewigkeit,
Im Sommerwind verweht die
Zeit.
Nun windet nächstens der
Herr
Sternenkränze mit seliger
Hand
Über Wander- und
Wunderland.
O Herz, was kann in diesen
Tagen
Dein hellstes Wanderlied denn
sagen
Von deiner tiefen, tiefen Lust:
Im Wiesensang verstummt die
Brust,
Nun schweigt das Wort, wo
Bild um Bild
Zu dir zieht und dich ganz
erfüllt.

*Passen els dies pel món,
enviats des de la blava eternitat;
amb el vent de l'estiu el temps es
dispersa,
i en la nit el Senyor trenca
amb mà sagrada corones
d'estrelles
damunt un país de passejades i
meravelles.
Oh cor, en aquests dies què pot
dir
la teva més lluminosa cançó de
caminant
dels teus delits més i més
profunds?
En els cants de les prades el cor
calla,
la paraula es torna muda quan,
imatge rere imatge
t'arriba i t'omple totalment.*

Robert Schumann (1810-1856)

De Myrten, op. 25 — Murta

Widmung

Friedrich Rückert (1788-1866)

Du meine Seele, du mein
Herz,
Du meine Wonn', o du mein
Schmerz,
Du meine Welt, in der ich
lebe,
Mein Himmel du, darein ich
schwebe,
O du mein Grab, in das hinab
Ich ewig meinen Kummer
gab!

Dedicatòria

*Tu, ànima meua, cor meu,
el meu plaer, la meua pena,
el meu món, en el qual visc,
el meu cel, en el qual suro,
la meua tomba, on he enterrat
per sempre el meu dolor!*

Du bist die Ruh, du bist der
Frieden,
Du bist vom Himmel mir
beschieden.
Dass du mich liebst, macht
mich mir wert,
Dein Blick hat mich vor mir
verklärt,
Du hebst mich liebend über
mich,
Mein guter Geist, mein
bess'res Ich!

Lied der Suleika

Marianne von Willemer (1874-1860)

Wie mit innigstem Behagen,
Lied, empfind' ich deinen
Sinn!
Liebevoll du scheinst zu
sagen:
Dass ich ihm zur Seite bin.

Dass er ewig mein gedenket,
Seiner Liebe Seligkeit
Immerdar der Fernen
schenket,
Die ein Leben ihm geweiht.

Ja, mein Herz, es ist der
Spiegel,
Freund, worin du dich
erblickt,
Diese Brust, wo deine Siegel
Kuss auf Kuss
hereingedrückt.

Süßes Dichten, lautre
Wahrheit,
Fesselt mich in Sympathie!
Rein verkörpert Liebesklarheit
Im Gewand der Poesie.

*Tu ets el repòs, tu ets la pau,
tu m'has estat enviada pel cel.
Que tu m'estimis, em dona
valor,
la teva mirada m'ha glorificat
davant meu.
El teu amor m'enalteix a mi
mateix,
el meu bon esperit, el meu millor
jo!*

Cançó de Suleika

*Amb quina íntima felicitat
capto, cançó, el teu sentit!
Sembles dir-me amorosa
que estic al teu costat.*

*Que ell pensa sempre en mi,
que m'ofereix des de la
llunyania
la beatitud del seu amor,
al qual he consagrat la meua
vida.*

*Sí, cor meu, és el mirall,
amic, on et contemples;
aquest pit on tens gravada
l'empremta dels teus besos!*

*Dolça poesia, vera i pura,
Enllaça'm dolçament!
L'amor pur es manifesta clar
en les vestidures de la poesia.*

Arnold Schönberg (1874-1951)

De Vier Lieder, op. 2 — Quatre cançons

Erhebung

Richard Dehmel (1863-1920)

Gib mir deine Hand,
Nur den Finger, dann
Seh ich diesen ganzen
Erdbreis
Als mein Eigen an!

O, wie blüht mein Land,
Sieh dir's doch nur an!
Daß es mit uns über die
Wolken
In die Sonne kann!

Elevació

*Dona'm la teva mà,
només un dit, llavors
veuré tota aquesta esfera
terrestre
com meua!*

*Oh, com floreix el meu país,
contempla'!*
*Com pot aixecar-se amb
nosaltres
damunt dels núvols fins al sol!*

Franz Schubert (1797-1828)

Gretchen am Spinnrade, D. 118 — Margarida a la filosa

Text de Johann Wolfgang von Goethe

Meine Ruh' ist hin,
Mein Herz ist schwer,
Ich finde sie nimmer
Und nimmermehr.

Wo ich ihn nicht hab'
Ist mir das Grab,
Die ganze Welt
Ist mir vergällt.

Mein armer Kopf
Ist mir verrückt
Mein armer Sinn
Ist mir zerstückt.

*La meua pau ha fugit,
el cor em pesa;
ja no els trobaré
mai més.*

*On ell no hi és,
hi ha la meua tomba;
el món sencer
se m'ha amagat.*

*El meu pobre cap
està trastocat,
els meus sentits
estan destrossats.*

Nach ihm nur schau' ich
Zum Fenster hinaus,
Nach ihm nur geh' ich
Aus dem Haus.

*Només miro per la finestra
per veure'l,
només per ell
surto de casa.*

Sein hoher Gang,
Sein' edle Gestalt,
Seines Mundes Lächeln,
Seiner Augen Gewalt.

*El seu caient distingit,
la seva noble figura,
el somriure de la seva boca,
la força dels seus ulls,*

Und seiner Rede
Zauberfluss.
Sein Händedruck,
Und ach, sein Kuss!

*i el màgic corrent
de les seves paraules,
la seva mà entre les meves,
i ai!, els seus besos.*

Mein Busen drängt sich
Nach ihm hin.
Ach dürft' ich fassen
Und halten ihn.

*El meu pit
l'anhela ardentment.
Ah, si pogués agafar-lo
i retenir-lo!*

Und küssen ihn
So wie ich wollt'
An seinen Küssen
Vergehen sollt'!

*I besar-lo
com jo voldria!
Em moriria
amb els seus besos!*

Hugo Wolf

De Mörike-Lieder, H. 119

Text d'Eduard Mörike (1804-1875)

Verborgtheit

Lass, o Welt, o lass mich sein!
Locket nicht mit Liebesgaben,
Lasst dies Herz alleine haben
Seine Wonne, seine Pein!

Retir

*Deixa'm, oh món, deixa'm
viure!
No em sedueixis amb ofrenes
d'amor!
Deixa que aquest cor tingui tot
sol
els seus delits i les seves penes!*

Was ich traure, weiss ich
nicht,
Es ist unbekanntes Wehe;
Immerdar durch Tränen sehe
Ich der Sonne liebes Licht.

*No sé el que m'afligeix,
és un dolor desconegut;
sempre veig l'estimada llum del
sol
a través de les llàgrimes.*

Oft bin ich mir kaum bewusst,
Und die helle Freude zücket
Durch die Schwere, so mich
drücket
Wonniglich in meiner Brust.

*Sovint no me'n adono a penes,
quan una clara alegria batega
entre la pesantor que
m'oprimeix,
i omple de delícies el meu cor.*

Lass, o Welt, o lass mich sein!
Locket nicht mit Liebesgaben,
Lasst dies Herz alleine haben
Seine Wonne, seine Pein!

*Deixa'm, oh món, deixa'm
viure!
No em sedueixis amb ofrenes
d'amor!
Deixa que aquest cor tingui tot
sol
els seus delits i les seves penes!*

Arnold Schönberg

De Vier Lieder, op. 2 — Quatre cançons

Erwartung

Richard Dehmel (1863-1920)

Aus dem meergrünen Teiche
Neben der roten Villa
Unter der toten Eiche
Scheint der Mond.

Espera

*En l'estany verd com el mar
prop de la vil·la vermella
sota el roure mort
la luna brilla.*

Wo ihr dunkles Abbild
Durch das Wasser greift,
Seht ein Mann und streift
Einen Ring von seiner Hand.

*On la seva fosca imatge
s'estén damunt de l'aigua,
hi ha un home i es treu
un anell de la seva mà.*

Drei Opale blinken;
Durch die bleichen Steine
Schwimmen rot und grüne
Funken und versinken.

*Brillen tres òpals;
entre les pedres esblaimades
suren vermells i verds,
lluen i s'enfonsen.*

Und der küsst sie, und
Siene Augen leuchten
Wie der meergrüne Grund:
Ein Fenster tut auf.

*I ell els besa,
i els seus ulls brillen
com el fons verd del mar:
s'obre una finestra.*

Aus dem meergrünen Teiche
Neben der toten Eiche
Winkt ihm eine bleiche
Frauenhand.

*En l'estany verd com el mar
al costat del roure mort
el saluda una pàl·lida
mà de dona.*

Franz Schubert

Die Liebe hat gelogen, D. 751 — L'amor ha mentit

Text d'August von Platen (1796-1835)

Die Liebe hat gelogen,
Die Sorge lastet schwer,
Betrogen, ach, betrogen,
Hat alles mich umher!

*L'amor ha mentit,
la pena és molt feixuga,
enganyat, ai!, enganyat
per tot el que m'envolta!*

Es rinnen heiße Tropfen
Die Wange stets herab,
Laß ab, laß ab zu klopfen,
Laß ab, mein Herz, laß ab.

*Corren càlides llàgrimes
sense parar per les meves galtes,
deixa de bategar, cor meu,
para't, cor meu, para't!*

Robert Schumann

De Kerner-Lieder, op. 35

Wer machte dich so krank?

Justinus Kerner (1876-1862)

Dass du so krank geworden,
Wer hat es denn gemacht?
Kein kühler Hauch aus
Norden
Und keine Sternennacht.

Qui t'ha posat tan malalt?

*D'estar tan malalt,
qui n'és el culpable?
Cap hàlit gelat del nord,
ni cap nit estrellada.*

Kein Schatten unter Bäumen,
Nicht Glut des Sonnenstrahls,
Kein Schlummern und kein
Träumen
Im Blütenbett des Tals.

*Cap ombra sota els arbres,
ni l'ardor dels raigs del sol,
cap somni ni cap son
en el florit jaç de la vall.*

Dass ich trag' Todeswunden,
Das ist der Menschen Tun;
Natur liess mich gesunden,
Sie lassen mich nicht ruhn.

*Si estic ferit de mort,
això és obra dels homes;
la natura em dona salut,
són ells els que no em deixen
reposar.*

Franz Schubert

Nacht und Träume, D. 827 — Nit i somnis

Text de Matthäus von Collin (1779-1824)

Heil'ge Nacht, du sinkest
nieder;
Nieder wallen auch die
Träume,
Wie dein Mondlicht durch die
Räume,
Durch der Menschen stille
Brust.
Die belauschen sie mit Lust;
Rufen, wenn der Tag erwacht:
Kehre wieder, heil'ge Nacht!
Holde Träume, kehret wieder!

*Santa nit, quan tu arribes,
arriben també els somnis,
com el teu clar de lluna omple
les cambres,
omple també el pit tranquil dels
homes.
Ells t'espïen amb plaer,
i criden, quan es desperta el dia:
Torna, santa nit,
dolços somnis, torneu!*

Traduccions de Manuel Capdevila i Font

També et pot interessar...

Palau Grans Veus

Divendres, 09.05.25 – 20 h

Sala de Concerts

El cant del cigne de Schubert

Andrè Schuen, baríton

Daniel Heide, piano

F. Schubert: *Schwanengesang*, D. 957 (El cant del cigne) i altres *lieder*
de Schubert

Preus: de 25 a 38 €

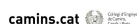
Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Engineers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Abertis – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarisas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

